

и удари съ чука си върху това яйце, за да го разбие. Ти казваш: какво става съ мене, ще ме убиятъ! Ангелътъ удари още единъ път. Ти пакъ казваш: какво става съ мене, докога ще се сипятъ ударитѣ на съдбата върху мене? — Докато се разчупи туй яйце, и ти излѣзешъ вѣнъ отъ него. Всички тия страдания, всички нещастия, които изживѣваме не сж нишо друго, освѣнъ разчуване черупкитѣ на туй яйце, отъ което нашитѣ души ще излѣзатъ, за да се съединятъ съ истинския животъ, отъ който сме произлѣзли, и за който сме призвани да живѣемъ.

И тѣй, стихътъ казва: „А този, който се учи на Словото Божие, нека направи участникъ въ вситѣ си добрини тогосъ, който го учи“.

Богъ иска всинца ни да направи участници на онова благо, което е у Него. Затова именно Той ни изираща всички страдания. Страданията сж освобождение отъ връзки, които сж създадени въ миналото. Богъ ще скжеа всички връзки и ще остави само една връзка — между Него и насъ. Всичко останало ще бжде само отношения, а не връзки. Тогавя ще има само единъ Господъ, а хората помежду си ще бждатъ само братя и сестри на небето.

Весѣда, държавя отъ Учителя, на 30 ноемвриѣ,
1924 г. гр. Софяя.